

1886

17. JULI

1956

MEDLEMSBLAD

Boldklubben

FREM

NR. 3

JULI 1956

12. AARG.

FRA POKALTRIUMFEN I IDRÆTSPARKEN

Olaf Henriksens hovedstød »sejter« ind uden at Kaj Jørgensen får tid til at reagere.
Og på det nederste billede bærer Henning og Lees, Bent Jørgensen med sølvstøjet hjem

Ynglingenes triumf i Tyskland

Som bekendt har vore ynglinge været en tur i Tyskland, hvor de deltog i en stor international turnering. Der deltog 8 hold. Tre fra Tyskland og de øvrige var fra *Holland, Belgien, Frankrig, Østrig* og *Danmark*. Turneringen var inddelt i to grupper, og vi kom i gruppe med det hollandske, det belgiske og det tyske hold fra *Mühlburg KSC*, der er sydtysk mester. Vi så tyskerne nedsable det hollandske hold med 4—0, og vi var klar over, at her var et hold, som kunne spille det helt store spil. Det var et hold af meget tavse frem'ere, der forlod stadion. Vi skulle nemlig møde det tyske hold dagen efter.

Da vi stillede op til kamp dagen efter, havde vi aftalt, at vi ville sælge os så dyrt som muligt, men ikke uden virkelig kamp. Vi kan vist roligt sige, at vi overrumplede tyskerne i starten. I første halvleg fik vi et noget heldigt mål, og straks i anden halvleg bragte *Ole Larsen* os foran med 2—0. De sydtyske mestre var overrasket over vore spilleres kampgejst, og inden dommeren havde fløjtet kampen af, havde vi scoret endnu to gange og facit blev en dansk 4—0-sejr. Det var et virkeligt fint holdspil, vore viste, og det var, nu kan jeg vist godt røbe det, noget af det bedste, jeg har set vore unge spillere har vist. Et par timer senere skulle vi på banen igen. Denne gang mod det hollandske hold, som vi slog med 6—1. *Ole Larsen* scorede de 3, medens *Benny, Nubba* og *Henning* tegnede sig for de øvrige mål. Vi skulle så møde det belgiske hold, og vi havde gruppe-sejren inden for rækkevidde. Idet vi kun skulle spille uafgjort for at vinde den. Kampen endte 1—1, og den var både spændende og velspillet. Dermed var vi klar til finalen med den anden gruppe-vinder — *Borussia Neukirchen* fra Saar.

I denne kamp fik *Ole Larsen* ikke meget at skulle have sagt. Det var »spioner«s værk, at han fik en »overfrakke« i form af en meget stærk spiller. Halvlegen endte 0—0. Vore havde nummer på ryggen, og i halvlegen lavede vi det nummer, at de to *Ole*'r byttede trøjer. Ikke så snart var spillet igang igen før publikum opdagede »fidusen«. De råbte og skreg sig hæ-

se, til vore modstandere, for at gøre dem opmærksom på det, og omsider gik det op for disse, at nummer 10 ikke var den frygtede danske kanonskytte — og dog. Hermed var det sket med *Ole Larsen*. Smilende genkendte den stærke modspiller ham, og *Ole Schmidt* blev fri for »overfrakken«. Vi var enige om, at fløjene i anden halvleg skulle spilles, og det gav bonus. Først scorede *Nubba* på højre fløj, og noget senere var det *Elof* i venstre side, der sendte bolden i *Borussias* mål, og sejren blev på 2—0. Det var 11 glade, men trætte drenge, der gik fra banen. De havde mødt hold, som var stærkere og mere velspillende end dem vi møder i turneringen hjemme. De havde vist et spil, som vor klub kan være stolte af. De kæmpede i den helt rigtige frem'er-ånd.

Ved afslutningsfesten om aftenen blev vore drenge stærkt hyldet og af præsidenten for *Borussia* overrakt 1. præmien og en laurbærkrans. Præmien er et meget smukt stykke håndarbejde, der nu pryder den øvrige samling i montren i klubhuset.

På hjemturen spillede vi to kampe i henholdsvis *Trier* og *Koblenz*. De blev begge spillet på grusbaner og det er jo en anden teknik, og den var vi ikke indstillet på. Det blev til to små nederlag 1—0 og 2—1. I disse to kampe viste *Erik* målmandsspil af den helt store klasse, og han reddede os fra en større afbankning i den ene, mens vi skulle have vundet den anden kamp.

Om selve turen blot dette: Den var udmærket tilrettelagt — måske dog vel anstrengende. (6 kampe på fire dage). Vi rejste gennem de smukkeste egne i Tyskland, og det var en strålende oplevelse for os alle. Hvilken gæstfrihed mødte vi ikke fra vore værtsfolks side i *Borussia*. De var overstrømmende og viste ikke alt det gode, de ville gøre for os. De var en oplevelse for sig selv. Særlig tak skylder vi hr. *Mohr* og hr. *Schuck*, der var attachéret os under hele opholdet. De var alle tiders. Måtte vi bare holde fast ved den forbindelse — det ville vi stå os ved.

Knud Larsen.

Boldklubben **FREM**

stiftet 17. juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, SV.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

FREM's BESTYRELSE:

Formand: *Vilhelm Skousen*, kan træffes paa C. 3299 eller Eva 7325. — Næstformand: *Sven Petersen*, MI 920 & OR 3748. — Kasserer: *Erik Stumman*, C. 9716 eller Damsø 6785. — Øvrige medlemmer af bestyrelsen: *Børge Mossfeldt*, *Svend Frederiksen*, *Pauli Jørgensen* og *Albert Olsen*.

Hilsen fra Leo Nielsen

Det er mig en stor glæde, at jeg her i vort medlemsblad kan få lejlighed til at udtrykke min taknemlighed for den støtte og tillid, der er blevet mig forundt af alle »fremmere«, som til daglig har deres gang på »Frem«.

Først tak til de passive medlemmer, som ikke alene går i Idrætsparken for at se vort 1. hold, men også kommer ud i klubben og lever med i træningsarbejdet i såvel ungdoms- som seniorafdeling.

Jeg har altid mødt smil og fået et opmuntrende ord med på vejen, når dette har været tiltrængt. Endnu flere medlemmer i »Frem« kunne gøre en indsats for klubben, blot ved deres tilstedeværelse på træningsaftenerne. Spillerne bliver nemlig animeret til større udfoldelse jo flere tilskuere der er, og træningen vil glide lettere for såvel spiller som træner. Vel mødt i den nye sæson!

Tak til ungdomsafd. og instruktører. Til drengene, ikke alene for de mange smukke placeringer i turneringerne, men nok så meget for den store træningsflid I udviser både på banen og i gymnastiksalen.

Dygtige drenge har »Frem« mange af, og hver eneste af jer har jeres klub brug for fremover; men husk, drenge, dygtighed forpligter. Tak til instruktørerne, for den tillid I har vist mig og det gode samarbejde, der har været os imellem.

Til bestyrelse og spilleudvalg, tak for den store tillid I viste mig, bl. a. ved aldrig at blande jer i mine dispositioner vedrørende træningen.

En særlig tak til spilleudvalgets formand, *Svend Frederiksen*, og ungdomsafdelingens leder *Børge Mossfeldt*, de to, uden for spillernes rækker, jeg har haft det bedste samarbejde med.

Til sidst, dem jeg måske skylder den allerstørste tak, spillerne. Det gælder i lige høj grad de spillere, der gennem årene har kontak- tet 1. hold, eller har »ligget og snuset i vand- skorpen«, og er parat til at træde til.

Jeg kan ikke dy mig for at rette en speciel tak til *Bent Jørgensen*, *Leif Tønnesen*, *Harald Cronemann* og *Henning Jensen* for det kolos- sale træningsarbejde de har gjort. Aldrig var de uvillige til en ekstra omgang træning, snarere tværtimod. Den store glæde, jeg følte på holdets vegne, da finalen var vundet, var i sær- lig grad møntet på disse fire gutter, der trods skuffelser i vor klubs trængselsperiode aldrig gav op, og nu endelig kunne modtage en syn- lig opmærksomhed for en helstøbt indsats i form af en guldmedaille.

Jeg tror ikke jeg bedre kan udtrykke min taknemlighed til klubben for den loyalitet den viste mig i mit træningsjob, end i det ønske jeg har for *John*, min efterfølger og gamle hold- kammerat: Held og lykke, John, alt er i orden i vor gamle klub til de store resultater, som har ladet vente så længe på sig. Måtte det held, som kom mig til gode i den sidste ende, blive dit fremover, er der ikke langt igen til de »go'e gamle dage« i vor klub.

Leo Nielsen.

FORÅRSTURNERINGEN 1956

1. Hold

Når disse linier læses er der sikkert mange, der har glemt den forløbne sæson, men det har man i hvert fald ikke, hvis man er »Frem«'er.

Det var med bange anelser, vi så sæsonen i møde. Vor placering i Danmarksturneringen var alt andet end betryggende. Vi var ganske vist med i pokalturneringen, men jeg vil være ærlig og indrømme, at vi i første række ville koncentrere vore kræfter på at bevare vor plads i 1. division.

Det gik langt over forventning. Ikke alene sikrede vi os hurtigt i Danmarksturneringen, men samtidig opnåede vi den store triumf at blive vinder af landspokalturneringen.

Inden turneringens begyndelse var der lagt et stort stykke arbejde i træningen under dyg- tig ledelse af Leo Nielsen. Det gav sig da og- så udtryk i den første kamp mod 1903, som vi vandt sikkert med 3—0, og da vi 4 dage

senere igen mødte 1903 i pokalturneringen, trak vi igen det længste strå. Derefter var der lagt op til en stor kamp mod AGF, men efter udmærket spil, hvor vi i perioder havde AGF slemt på hælene, tabte vi 0—2. I den følgende kamp mod KB vandt vi en betydningsfuld sejr efter en jævnbyrdig kamp. Derefter skulle vi igen møde AGF, denne gang i pokalturner- ingen. Vore spillere var opsat på revanche for det tidligere nederlag. Der var den rette kamp- ånd over holdet, da de den dag gik på banen, og det resulterede da også i, at vi efter strå- lende spil skaffede os adgang til pokalfinalen. Dernæst tog vi fat på Danmarksturneringen igen og skulle møde Køge. Med en sikker sejr på 4—1 kom vi ud af farezonen og kunne nu sætte alle sejl ind på at vinde pokalen. Holdet sprudlede nu efterhånden af spilleglæde, og i den følgende kamp mod Esbjerg, som havde vundet flere overbevisende sejre, kunne vi fej-

re en ny triumf og vinde med 3—1 i overværelse af 23.000 tilskuere. Derefter skulle vi til Århus og spille mod AIA. Efter en dårlig kamp vandt vi en noget heldig sejr på 1—0. Så kom turneringskampen mod AB, og efter alle tiders bråvallaslag, som blev en glimrende optakt til pokalfinalen, spillede vi uafgjort. Samme resultat opnåede vi mod Skovshoved i en kamp, hvor vore spillere tog let på sagen.

Endelig nåede vi frem til pokalfinalen, som på grund af mærkelige dispositioner i DBU var blevet udsat. Vi skulle møde AB, og der var lagt op til den helt store kamp efter vort opgør i Danmarksturneringen. Igennem flere år havde vore spillere nok deltaget i kampe, hvor

Frem og dansk fodbolds gode ven stats- og udenrigsminister H. C. Hansen overrækker pokalen til Bent.

der var nerver på, men det var altid kampe for at undgå nedrykning til 2. division. Denne gang var det en kamp, hvor det gjaldt en pokal til klubben og guldmedaljer til spillerne. Vore spillere ville vinde denne kamp, og selv om det var AB, som vi ikke havde besejret i 7 år, havde spillerne en dejlig selvtilid indend kampen. Resultatet af kampen husker vi sikkert alle. Kampen blev ikke særlig velspillet, men på en god holdindsats parret med sejrsvilje vandt vi kampen 1—0.

Det var en stor opmuntring for vore spillere, og en velfortjent belønning for mange års arbejde, som ikke tidligere havde givet synlige resultater. Efter kampen fik Bent Jørgensen overrakt sportsjournalisternes pokal for at være banens bedste pokalfighter. Det var velfortjent, for ikke alene i pokalfinalen, men også

i de øvrige kampe havde Bent ydet en strålende indsats. Alle de øvrige spillere på holdet var da også enige om, at pokalen var havnet hos den rette spiller.

Efter den gode indsats holdet havde ydet i de fleste af forårets kampe, blev den afsluttende kamp i Danmarksturneringen mod 1909 en skuffelse. Holdet spillede humørforladt, og efter en svag kamp tabte vi 1—2. Dette medførte, at vi kun opnåede en 7. plads i Danmarksturneringen, mens vi med en sejr havde sluttet på 4. pladsen.

Det er naturligt at kigge tilbage for at finde årsagen til denne strålende forårssæson. Det bliver svært at forklare, for jeg synes altid, vore spillere har passet træningen flittigt. Men der har i den forløbne sæson været alt det over holdet, man som leder kan ønske sig. Kammeratskab, sejrsvilje, kampånd og spilleglæde. Når disse ting er til stede, kan det ikke undgå at give resultater. Det viste sig også, at da vi i et par kampe måtte anvende reserver for vore ordinære spillere, klarede de sig fortræffeligt. De blev simpelthen smittet af de øvrige spillere.

I denne forbindelse må jeg nævne vor træner Leo Nielsen. Han havde nu i fire år arbejdet med vore spillere for at skabe et bedre hold, og da nu Leo skal forlade os, ser han resultatet af sit arbejde, som af udenforstående ikke altid er blevet vurderet efter fortjeneste. Vi kunne ikke have ønsket Leo en bedre afslutning, og jeg er sikker på at have alle spillerne bag mig, når jeg siger Leo tak for godt og dygtigt træningsarbejde parret med en kammeratlig indstilling, som ikke mindst har fået spillerne til altid at gå ind for træningen med liv og lyst.

Forårssæsonen 1956 vil vi altid med glæde tænke tilbage på, men nu er det fremtiden, det drejer sig om. Vi har nu taget afsked med Leo Nielsen som træner, og fra efterårssæsonens start er det John Hansen, der skal lede træningen, og da samtidig Erling Sørensen tager sig af sekundatræningen, ved jeg, at træningen er i gode hænder. Når disse to »gamle« »Frem«-ere er parate til at tage et nap for at bringe klubben frem i forreste række, forventer jeg, at samtlige spillere vil gå ind for sagen i den kommende turnering. Vi skulle gerne helt op i toppen, og at det kan lade sig gøre, har den forløbne sæson vist.

Træningen begynder lørdag den 21. juli kl. 16,00 og fortsætter som sædvanlig hver tirsdag og torsdag kl. 18,30.

Svend Frederiksen.

Medlemsbladets redaktion: Redaktør Bernhard Nielsen, Lyrskovgade 8 Eva 715.

SERIERÆKKERNE

Så er turneringen 1955—56 slut, og med hensyn til de forskellige sekundaholds placering i deres respektive rækker, må man vist i det store og hele være tilfreds med resultaterne, selv om vi ikke i år kan møde med nogle vindere i sekundærækkerne. Dog skal man jo også regne med, at når man som vi har to seriehold, så bliver forholdet det, at vore hold spiller mod de andre klubbers stærkere hold, således at f. eks. vort 4. hold spiller i pulje med de øvrige klubbers 3. hold og så fremdeles, og det er på denne baggrund man skal måle resultaterne.

Vort 2. hold a blev nr. 2 i københavnsserien efter i den afgørende kamp mod KB at have spillet uafgjort 1—1, og dette resultat var nok for KB til at vinde turneringen, hvorimod vores skulle vinde for at vinde rækken. Holdet kan dog se tilbage på et godt forår, idet det er ubesejret, og det er det eneste seniorhold i klubben, der kan prale af det. Holdet har spillet flere fine kampe, og et par af de uafgjorte kampe kunne lige så nemt have været vundet, men nu har vi igennem flere år vundet denne 2. holds turnering, så der skal jo komme en »nitter« ind imellem, men til næste år er 1. pladsen igen vores, fordi der er så mange gode spillere på holdet, at dette nemt lader sig gøre.

2. hold b har været mere på det jævne, men man skal jo som før nævnt stadig regne med, at det er vores 3. hold, der spiller mod de øvrige klubbers 2. hold. Dette hold skal dog roses for nogle gode kampe, bl. a. mod Fremad Amager, hvor holdet spillede en meget fin kamp og vandt med 5—1 efter fuldstændig at have nedspillet Fremad igennem hele kampen, og samtlige 5 mål var rene perler, »lige efter bogen«. Ligeledes vandt holdet den sidste kamp mod AB med 1—0, og det er jo også et fint resultat.

Mellemrækkeholdet reddede sig en fin placering i rækken, og havde holdet ikke tabt til KB havde de vundet rækken. Dette nederlag kunne have været undgået, men forskellige omstændigheder gjorde, at holdet stod uden målmand, og der blev så sat en markspiller på mål, og det gik faktisk ikke så godt. Holdet

skal dog roses for et godt sammenhold og en del gode kampe, hvoraf den bedste sikkert var kampen mod Vanløses 2. hold, som vi vandt med 1—0. Holdet er en blanding af unge og mere erfarne spillere, og det er en god blanding, idet der bliver spillet godt fodbold på holdet, og vi har jo lov til at håbe, at holdet i næste turnering vil nå helt til tops, chancen er der.

A-række holdet eller 5. hold har været dårliger end sædvanligt, men det hænger måske sammen med, at flere af holdets støtter desværre ikke kunne stille op i nogle af kampene. Holdets placering i den nederste del af rækken er dog ikke det rigtige udtryk for holdets styrke, og spillerne har lovet, at i næste sæson skal det blive meget bedre.

6. hold har ikke været så godt. Men holdet har dog vundet flere pæne sejre. Holdet har dog været handicappet i flere kampe, ved ikke at have stillet op med mere end 9—10 mand, og det er for dårligt, som f. eks. mod B 93, hvor der kun mødte 10 mand, selv om der var tilsagt 12—13 mand. Her på B 93 førte vi med 2—0 i første halvleg, men kunne ikke i det lange løb holde stand mod deres 11 mand, som iøvrigt vandt rækken netop ved at slå vores, men havde vi bare haft 11 mand, tror jeg bestemt ikke, at de havde vundet, og det ville have været et fint resultat, eftersom B 93's hold bestod af mange gode spillere.

Når man som her brænder den af uden at sende afbud, så er man en dårlig kammerat, husk det alle jer, der har brændt jeres kammerater af, rent bortset fra, at det jo heller ikke er nogen god reklame for vor klub, at vi ikke kan stille med fuldt hold, husk derfor altid, og i god tid, at sende afbud såfremt I ikke kan møde til kamp, det skylder I både klubben og jeres kammerater.

Old boys holdet vandt desværre ikke i år turneringen. Der blev tabt et par kampe, ganske vist knebent men nok, men kender vi Pauli & Co. ret, har vi dem som vinder næste år igen, idet de i år har »lånt« deres sædvanlige 1. plads ud til Fremad Amager.

P. F.

UNGDOMSAFDELINGEN

Selv om klubbens 70-års fødselsdag ikke bliver markeret ved et særligt arrangement for ungdomsafdelingen, har vi alle, både drenge og instruktører, næret ønske om at vise, at vor gamle klub aldrig har været bedre rustet med ungdom end i dag.

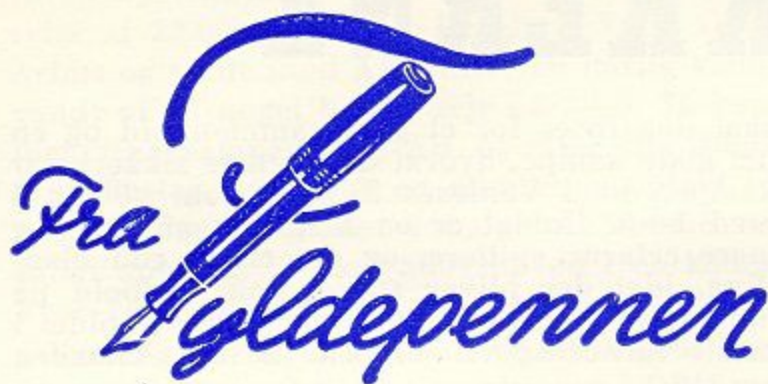
Der er kvalitet og bredde i ungdomsafdelingen, som eksempel kan nævnes de resultater, der blev opnået for ti år siden ved klubbens 60-års fødselsdag, resultater der dengang vakte opsigt, vi havde 3 ynglingehold, 4 juniorhold og 5 drengehold, ialt 12 hold, som gav ikke mindre end 7 førstepladser i jubilæumsgave, vinder blev 1. ynglingshold, 3. juniorhold og

alle 5 drengehold. På daværende tidspunkt var putterne ikke opfundet, og i lagkageturneringen deltog ca. 125 drenge, som udgjorde 12 hold.

Ungdomsafdelingens jubilæumsgave blev i år 11 førstepladser af 18 mulige plus drengepokalen.

Det mest opmuntrende og vel også det mest værdifulde er de tre førstehold, 1. ynglinge, 1. junior og 1. drengehold, for det er jo trods alt fra disse talenthold, vi kan forvente fornyelsen til vort divisionshold, som betinger hele vor tilværelse, trivsel og sportslige position.

Vi har pudsigt nok igen sat os på alle dren-

Fra Guldpenne

Regnen pjasker ned, det er hundekoldt og man havde næsten lyst til at lægge en pind i kakkelovnen, når man endelig skal sidde hjemme en aften. Det er de kendte danske sommerlegn, og så er fodboldsæsonen forbi for denne gang, og det er tid at gøre status.

1. holds 7. plads i Danmarkturneringen er ciffermæssigt dårligere end i fjor, men dog acceptabel, når man tænker på placeringen ved forårssæsonens begyndelse. Kun to points fra bunden måtte vi i allerhøjeste grad siges at have været i farezonen, men nogle gode sejre i starten bragte os hurtigt fri af den værste nervøsitet. Også på grund af vore konkurrenters form, som ikke var imponerende, medens vi selv havde fået betydeligt bedre facon på spillet end afvigte efterår. Det var sådan, at vi kunne stille op i alle kampene med de bedste forhåbninger om at gå sejrrikt ud af dem. Det viste sig også at være tilfældet. Kun to nederlag måtte indkasseres her i foråret, og for det ene blev der ganske kort tid efter taget revanche, nemlig mod AGF i Landspokalturneringen.

Om årsagerne til denne meget tydelige formforbedring kan der vel siges mange ting, men en af de væsentligste er sikkert den forbedrede kondition, der var resultatet af et flittigt og energisk træningsarbejde i både forberedelserne og mellem kampene. Målet inden sæsonen var først og fremmest at bringe klubben ud af farezonen, og den opgave var stor nok i sig selv. Det lykkedes som sagt ret hurtigt, og derfor var det dejligt for spillerne, at der samtidig var en anden opgave i Landspokalturneringen, hvor der var muligheder for at høste både sejrøns løn og den virak, som almindelige kampe i bunden af 1. division ikke er forlenet med.

Vi var glade for sejren i pokalturneringen — mest på spillernes vegne, fordi de gennem denne fik lønnen for forårets træningsarbejde, og dernæst også fordi det var meget længe siden, vi sidst figurerede med et mesterskab eller en cupsejr. Og også fordi det var over AB, hvor vi næsten havde fået et kompleks. På den anden side kan vi ikke andet end beklage, at vore gode venner var så uheldige i år, at de måtte se både cup'en og mesterskabet glide sig af hænde i den allersidste fase af turneringen. Og vi kan også beklage, at AB'erne i afgørende kampe var forfulgt af »dommeruheld«, som

ganske afgjort var medvirkende til det endelige resultat.

For 2. hold vedkommende lykkedes det ikke at score hattrick, idet de iden afgørende kamp mod KB ikke formåede at slå dem, men en 2. plads er jo også al anerkendelse værd, og for os, der så kampen mod KB, var der ingen tvivl om, at den aften var KB det bedste hold.

Ungdomsafdelingen havde — jeg havde nær sagt som sædvanligt — en strålende sæson, som var meget nær ved at blive usandsynlig strålende. Men ingen træer får lov at vokse ind i himlen. Efter at have vundet 11 (elleve) af de 18 rækker, vi deltog i, deriblandt 1. ynglinge, 1. junior og 1. drenge, var der store chancer for at score hattrick i pokalturneringerne også. Det gik som bekendt anderledes. 1. drenge kom i finalen og vandt denne efter omkamp. 1. junior kom også til finalen og var favorit mod B 93, men blev fuldt fortjent slået af et velspillende B 93 hold. 1. ynglinge møde i semifinalen KB, og historien om, hvordan de satte et solidt forspring på 3—0 over styr, hører til de kedelige minder, men må være en gavnlig lære for de unge spillere. Ingen kamp er vundet før dommerens sidste fløjt. Men som sagt, trods de sidste resultater har det været en sæson på højde med de foregående års, og det er efterhånden meget lidt klubbens ungdomsafdeling overlader til andre klubber at slås om. Det er klart, at det naturligvis ikke fortsætter på samme måde i de kommende år. Alene de noget dårligere resultater hos årets lilleputter giver et fingerpeg om, at der igen kommer »dårlige årgange«. Men der arbejdes godt i ungdomsafdelingen af en række fortrinlige trænere, og deres løn ligger i de resultater, holdene opnår, selvom resultater ikke er det vigtigste.

Og så siger vi farvel til Leo for denne gang. Og tak for 4 års godt arbejde i senorafdelingen. Før den tid var Leo jo knyttet til vore ungdomshold, således at hans arbejdsperiode faktisk har været længere. Leo er en strålende træner, en af de allerbedste danske, vad DBU jo også gør brug af, og vi har været glade og tilfredse med hans arbejde. Han kan godt tiltage sig æren af den bevisligt sportslige fremgang, der har været de sidste år, ligesom hans arbejde i ungdomsafdelingen har været af den allerstørste betydning. Når jeg skriver, at vi tager afsked for denne gang, er det med den overbevisning, at han en dag igen vender tilbage til klubben som træner, og Leo vil kun have gavn af at komme ud at arbejde med andre, ligesom en klub skal prøve en »ny kost«. Begge parter kan kun vinde ved det. Vi kan kun ønske B 93 tillykke med at få Leo i en kritisk tid for dem, og det er min absolutte over-

bevisning, at klubben vil få gavn af hans arbejde, hvis spillerne vil følge ham.

Og så siger vi velkommen til John. Velkommen tilbage til klubben i første række som træner og siden får han forhåbentlig tid til at spille lidt fodbold på et af vore hold ind imellem sin trænervirksomhed. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi tror på John som træner. Hans tid i Italien under mange forskellige trænere af alle nationaliteter må have givet ham mange ideer om træning, som vi og spillerne kan høste gavn af. Jeg er heller ikke i tvivl om, at spillerne vil lytte til John, det vil jo i sidste instans kun blive til deres egen fordel. Jeg tror, vi får fornøjelse af det kommende efterår, og ønsker John held og lykke med arbejdet.

17. juli fylder klubben 70 år, som vil blive markeret, men ikke fejret på nogen særlig måde. Vi venter til 75 årsdagen, sådan som vi sådant blev enige om ved 60 årsdagen. Dog spiller 1. hold 12. august i Idrætsparken mod »Holstein«, Kiel, een af klubbens gamle forbindelser, en slags fødselsdagskamp som led i træningskampene til efterårssæsonen. Returkampen i Kiel er endnu ikke fastsat.

Et tilbageblik over det sidste tiår vil ikke opvise nogen bemærkelsesværdigt sportsligt resultat. I 1946 vandt vi netop vort indtil dette forår sidste »skab«, da vi i den københavnske pokallturnering slog AB i finalen. Vi havde på den tid et lovende og ungt hold, som havde de allerbedste udsigter til at holde klubben i toppen af dansk fodbold i en årække fremover. I 1948 spillede vi nogle spændende kampe med KB og AB om Danmarksmesterskabet og havde Danmarks populæreste hold. Men deltagelsen i de olympiske lege i London betød et vendepunkt for dansk fodbold, som i udlandets interesse for danske spillere, måtte se omtrent alle sine bedste spillere forlade Danmark og dermed skete en kendelig nedgang i vor fodboldstandard. Vi blev særligt hårdt ramt af denne spillerafgang, og i stedet for at kæmpe om mesterskabet, måtte vi nu se os henvist til i de følgende år at kæmpe for at undgå nedrykning. Også spændende og enerverende kampe, men blot ikke så morsomme og velspillede som kampene i den anden ende af divisionen nogle år tidligere. Det var et job for vore unge folk, der fik lagt denne opgave på deres skuldre, men de var heldigvis i besiddelse af den gamle »Fremmerånd« og de nødvendige nerver til i nogle kritiske år at bestå denne prøve. Og det har været disse sidste ti års mest bemærkelsesværdige indsats, som ikke må undervurderes. Det har betydet uendeligt meget for klubben både sportsligt og økonomisk at kunne holde sig i 1. division, og disse spilleres indsats i disse år kan udmærket sammenlignes med andres, der har været med til at

vinde mesterskaber og pokaler på tidligere stærke hold. Det har sin betydning at kunne knytte næverne og overvinde kriser.

Det er svært at spå, især om fremtiden, som Storm-Petersen sagde, men selv en forsigtig vurdering af den kommende afløsning af spillerne på 1. hold, skulle dog give til resultat, at der rundt omkring på vore hold i ungdomsafdelingen skulle være velegnede drenge nok.

Om klubbens betydning i dansk fodbold må andre sige deres mening, men jeg tror, at vi i de senere år har fundet et sundt og naturligt leje i fritidsbeskæftigelsen af den store ungdom. Der er grænser for, hvad vi kan magte i den retning under hensyn til den plads, vi har til rådighed, og de lærerkræfter, som bliver sværere og sværere at finde.

Spørgsmålet om en grusbane med lys, som blev diskuteret på generalforsamlingen, er ikke blevet løst endnu. Det var vist sig vanskeligere og mere kostbart end antaget, og der forestår nogle forhandlinger endnu. Om det kan blive løst, så banen kan tages i brug i den kommende vinter, er højst usikkert.

Forslaget om udvidelsen af divisionerne kommer til afgørelse endnu engang i år, idet det bliver fremsat påny på DBU's repræsentantskabsmøde i Nyborg d. 19. august. Om det bliver vedtaget denne gang er ikke let at sige. Personligt tror jeg, at det går igennem, idet enkelte af de stemmer, der sidst var imod forslaget, denne gang vil være for. Det vil efter min mening være uheldigt at få dette forslag gennemført så længe, vi kun har een opvisningsbane her i byen. Skitsen til et turneringsprogram for en 12 holds division viser tydeligt, at programmet er sådan overbelastet, så blot en enkelt udsættelse af starten eller aflysninger kan medføre et uoverskueligt kaos for afviklingen af kampene. Men heldigvis er der nu påny kommet liv i Stadionkommissionen på Frederiksberg, således at der muligvis i løbet af vinteren bliver forelagt Frederiksberg kommunalbestyrelse et forslag om udvidelse af Frederiksberg stadion ved Sønderjyllandsallé til at kunne rumme 20.000—22.000 tilskuere. Det er i allerhøjeste grad at ønske, at dette projekt bliver til virkelighed. Byen er i den retning langt tilbage selv for langt mindre byer i udlandet.

Kommer udvidelsen af divisionerne og uden et nyt baneanlæg, er det givet, at en indskrænkning af Landspokallturneringen bliver aktuel, eller eventuelt en afvikling af turneringskampe på hverdagsaftener eventuelt ved lys. Og det må igen medføre, at Århus, Odense og Esbjerg må skride til installering af lysanlæg, men hvorfor skal København også være alene om at bære omkostningerne, når det hovedsageligt er provinsen, som gennemtrumfer udvidelsen?

V. S.

Som nævnt blev 1. drenge dobbeltmestre ved at vinde både turnering og pokal.

Fra venstre.

Stående øverst: John Jensen, John Jørgensen, John Flygenring, Kurt Sørensen og Bent Nielsen.

I midten: Bjørn Nielsen, Birger Larsen, og Jørgen Clausen.

Foran: Leif Nielsen, Søren Sørensen og Esben Pedersen

UNGDOMSAFDELINGEN fortsat

geturneringerne, denne gang seks, putterne har ikke været af samme kvalitet, som vi er forvænt med gennem de sidste 6 år, og for første gang har vi ikke en turneringsvinder blandt vore putter. Vi har dog den trøst, at der blandt de ca. 350 drenge, der deltog i lagkageturneringen og som udgjorde 30 hold, var mange lovende emner.

Drengesafdelingen opnåede den helt store succes, idet som nævnt alle 6 hold blev turneringsvindere og 1. drengehold dobbeltmester, da de også vandt pokalen efter omkamp med Hvidovre i en forrygende og spændende kamp, som vi vandt knebent men fortjent 4—3. Alle

6 hold spiller pænt og har vist godt holdspil. Det er bemærkelsesværdigt, at de sidste 3 hold har kunnet vinde, da vi af erfaring ved, at flere klubber har for vane at rykke drenge fra højere hold ned på 4. og 5. hold, når chancen for 1. eller 2. drengeturnering er tabt, det er faktisk lidt af et kunststykke at vinde både top og bund, og alle vil gerne tæve »Frem«s drenge.

Juniorafdelingen var den, vi på forhånd havde ventet os mest af, og den har vel også med 3. turneringsvindere gjort en pæn indsats, dog har 1. junior sjusket lidt, som f. eks. i pokalfinalen, hvor vi tabte til rækkens nr. 5, og hvad værre var, spillede som en flok nybegyndere, dog skal det siges til undskyldning, at I

med undtagelse af de 2 første kampe ikke har spillet i stærkeste opstilling, men gennemgående med 3—4 reserver. Vi havde jo sat næsen op efter juniorpokalen, som vi stadig har 4 aktier i, men vi fik en ekstra konkurrent, nemlig B 93, der sammen med os og KB nu har 4 aktier. Vi ved, at vi til næste år får et stærkt 1. juniorhold, så chancen er der stadig, og vi venter, at I kommer frygteligt tilbage i næste sæson.

Ynglingeafdelingen er blevet fulgt med særlig opmærksomhed, for første gang siden 1949—50 skulle vi til at tale med om mesterskabet, de gode årgange fra putter, drenge og junior skulle begynde at gøre sig gældende i ynglingeafdelingen, og lad det være sagt med det samme, de forventninger, der blev stillet, er opfyldt.

1. ynglinges træningsprogram var godt tilrettelagt fra efteråret og navnlig i vintertræningen blev der gjort et godt stykke arbejde, og på et par enkelte undtagelser nær blev der ydet en god personlig indsats.

Der lå 4 store opgaver og ventede, først den store internationale ungdomsturnering i Saar, dernæst pokalturneringen, KBU's, og hvis denne blev vundet slutkampen om DBU's ynglinge-danmarksmesterskab.

Ungdomsturneringen i Saar blev vundet efter en strålende indsats, og straks efter hjemkomsten blev KBU's mesterskab sikret. Det var et hårdt og krævende program, vi måtte igennem og stadig var engageret i. Vi nåede til semifinalerne i KBU's pokalturnering, og KBU's ynglinge danmarksmesterskab efter at have spillet 9 kampe på 16 dage, og det vi frygtede — spilletræthed — kom vel nok på det mest ubelejlige tidspunkt.

Reaktionen indtrådte desværre i pokalsemifinalen mod KB, hvor vi efter en glimrende start kom foran 3—0, men tabte kampen 5—4, den spilleglade og glimrende moral, som havde præget holdet, var som blæst væk, alt var for-

Gør Deres indkøb hos vore

Annoncører

virring, uinspireret og løst, og et par misforståelser i forsvaret gjorde det ikke sværere for KB.

Den næste kamp var også en semifinale, det var danmarksmesterskabet for ynglinge, det gjaldt. Kampen blev afviklet i Esbjerg, og vi tabte så stort som 4—1 (måske 4—2 havde været det mest retfærdige efter spil og chancer), men indrømmes skal det, at Esbjerg var et dejligt bekendtskab, der skal ikke herske surhed over den jyske sejr. Esbjerg spillede afgjort bedst, et fikst angreb med en ualmindelig farlig centreforward, et par fremadspillende fløj-halfbacks og et dejligt kontant forsvar, det er sjældent at se så homogent et ynglingehold, dertil kommer, at alle 11 spillere gik for fuld tryk i de 90 minutter.

Efter 1. halvleg var vi bagud 2—1, men vi startede stærkt efter pausen og havde så godt som hele spillet i 20 minutter, hvor et par kæmpechancer blev misbrugt. Vi fik denne periode sat os i respekt og vist en hel del godt spil. Esbjerg fik et tilfældigt angreb, der gav mål, 5 minutter efter gentog historien sig, og så var det sket. Esbjerg overtog spillet og sluttede stærkt. Når turneringen er forbi, plejer vi at gøre status, i år kan vi fejre klubbens 70 års fødselsdag med de bedste resultater, der hidtil er opnået i de 70 år.

Så er spørgsmålet, om vi har nået de mål, vi satte os ved turneringens start, et og andet svarer måske ikke helt til forventningerne, men på den anden side ved vi også, at intet vokser ind i himlen.

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Jeg vil slutte med en tak til alle jer raske drenge og vore instruktører for en god, smuk indsats i vort jubilæumsår. Moss.

— — —

Træningen efter skoleferien begynder mandag d. 13. august for ynglinge og juniores. Drenge og putterne begynderne tirsdag d. 14.

Instruktør for ynglingeafdelingen: Hr. Knud Larsen. Holdleder: Hr. H. Diemar.

Instruktør for juniorafd., 1. og 2. junior: Hr. Ove Sørensen.

Instruktør for juniorafd., 3. og 4. junior: Hr. Willy Schell.

Instruktør for juniorafd., 5. og 6. junior: Hr. Egon Knudsen.

Instruktør for drengeafd., 1. og 2. drenge: Hr. Povl Tolstrup.

Instruktør for drengeafd., 3. og 4. drenge: Hr. Hartli Jørgensen.

Instruktør for drengeafd., 5. og 6. drenge: Hr. Poul Olsen.

Instruktør for lilleputter, 1., 2., 3. og 4. lilleputter: Hr. Sv. Petersen og Erik Hansen.

Giv os penge for at træne, så skal I se resultater

SIGER BENT JØRGENSEN

Sikken et forår. Et forår som selv den mest entusiastiske »fremmer« aldrig havde drømt om. Fra nedrykningskandidat til pokalvinder er der dog et spring. En ikke uvæsentlig årsag til vort 1. holds store succes har været *Bent Jørgensens* stærke spil som centerhalf og det bragte ham en reservetjans til Rusland og prisen som bedste fighter i pokalfinalen. Men bag alt dette ligger noget andet og mere. Bent blev ved dette års begyndelse syg og det endda alvorlig syg. Samlet 5 ugers hospitalsophold med efterfølgende rekreationsophold var resultatet. Og da Bent endelig kom hjem var træningen forlængst i fuld gang. Men hvor der er en vilje er der også en vej. Når de andre efter træningen gik svedende til badet fortsatte Bent alene med sjippetovet. Og grunden blev lagt til den hidtil bedste sæson for »den gamle«. Det var en helstøbt mandfolkepræstation.

Alt dette er baggrunden for, at vi en aften besøger Bent i hans hjem i Folehaven. Og her i hans nydelige hjem, som danner den ydre ramme om familien Bent Jørgensen, som består af *Adda* og to dejlige unger, bliver vi budt velkommen af husherren, bænket i den dybeste lænestol og stukket en »Majami« i hånden og samtalen kan begynde.

— Først et tillykke med pokalsejren!

— Mange tak, ja, det skal jo ikke nægtes, at det var et længe nærret ønske, der her gik i opfyldelse, nemlig det, at være med til at vinde en pokalsejr til »Frem«.

— Men skal vi ikke se lidt tilbage, Bent, hvor begyndte du at spille fodbold?

— Jeg er skam gammel »fremmer«, og mine første trænere var Carl Petersen og Kurt Nielsen, den sidste var jo ikke nær så velproportioneret som i dag, men en ung slank mand, der med ildhu gik op i sagen, ret gammel har han i hvert fald ikke været, for jeg kan huske, at han tog studentereksamen i den tid han trænedes os.

— Hvem er der fra din årgang?

— Åh, der er jo mange, men de fleste er vel holdt op med at spille fodbold. Men hvis du med dit spørgsmål mener, om der var nogen der drev det til noget, så kan jeg fortælle, at *John Hansen* hørte med til det kuld, og han har jo ikke gjort det helt dårligt med en bold siden hen. Som yngling fik vi forøvrigt hans far som træner, og uden at jeg på nogen som helst måde vil forklejne nogen af de udmærkede trænere klubben i årenes løb har haft, så tror jeg aldrig at der i »Frem« har været en bedre ungdomstræner end *Niels Hansen*.

— Hvilken plads spillede du i din ungdomstid?

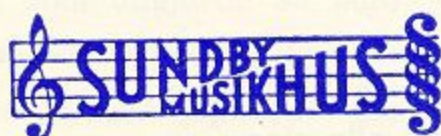
— Altid centerhalf, aldrig andet.

— Og resultaterne?

— Åh du, det er jo nogen år tilbage, men i de to år som yngling kan jeg da huske, at vi kom i pokalfinalen begge gange. Første gang tabte vi til KFUM, men vandt den sidste over B 1903.

— Så blev du senior?

— Ja, efter mine dejlige år i ungdomsafdelingen begyndte den alvorligere del af festen. Jeg blev fra starten prøvet som højre back i en træningskamp mod KB over for *Lyngsaa*, en kamp som vi forøvrigt tabte 0—1, og jeg tabte mit gode humør!

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

— Hvordan?

— Jo, jeg var jo nyoprykket yngling, og havde som sådan selvfølgelig meget at lære, men at jeg absolut skulle lære det *hele* i denne kamp, det var nu lige godt for meget af det gode. Det var ikke småting, der blev sagt til mig i kampens løb, og det slog mig ærlig talt helt ud.

— Fik det da konsekvenser?

— Ja, det gjorde det ærlig talt, jeg spillede ganske vist sæsonen ud for »Frem«, men meldte mig derefter i Hvidovre, det må vel have været en gang omkring 1942, og jeg spillede så i ca. 3½ sæson i Hvidovre, forøvrigt uden nogensinde at spille andet end på 1. holdet. Jeg tror jeg opnåede at spille samtlige pladser på holdet, ja, sågar var jeg deres målmand i to kampe! Men så vendte jeg tilbage til »Frem«.

— Ambitioner?

— Det skal ikke nægtes, at det selvfølgelig spillede ind, nå, men, selv om den røde løber just ikke var lagt ud, da den fortabte søn vendte tilbage, så følte jeg mig i hvert fald hjemme igen, og jeg spillede derefter ca. et halvt år på 2. holdet indtil jeg endelig debuterede i en kamp som venstre back mod AB, og selv om vi tabte 3—2, må jeg have gjort det ret godt, for i den næste mod Køge kom jeg med igen og denne gang på min naturlige plads som center-half. Jeg kan huske, at det var en frygtelig mudderkamp, men her gik det mildest talt ikke så godt, så jeg blev sat af i en hel sæson og spillede igen på 2. holdet, det var den gang, at der efter hver 2. holds kamp var chokolade til den bedste spiller, og jeg opnåede da at vinde den omtalte chokolade ikke mindre end seks gange i træk, men mærkværdigvis kunne det ikke engang blive til en reservetjans på 1. holdet.

— Altså stadig ambitioner!

— For pokker, ja, men endelig blev jeg altså fast mand på holdet efter først at have gjort et lidt mislykket forsøg på at spille centerforward.

— Og nu nærmer vi os efterhånden til vor tid, hvornår træder landsholdet ind i billedet?

— Det var i 1951, at jeg debuterede mod Østrig.

— Hvem var dine værste konkurrenter den gang?

— Det var *Dion Ørnvold* og *Edwin Hansen*, men da det jo var nogle »flinke unge mennesker« som skulle med, blev jeg center-half og de to andre backs. Og da jeg klarede mig ret godt fik jeg chancen igen mod Norge på Ullevål,

og her scorede Norge det ene mål på et pragtfuldt hovedstød af Bent Jørgensen, mens Børge Hylle var på en lille skovtur!

— Nu vi er ved det internationale. Har fodbolden så bragt dig viden om?

— Jeg har set en del af Europa, men for det meste kun på gennemrejse, jeg har dog spillet kampe i de nordiske lande, England, Skotland, Spanien, og som før omtalt i Østrig og Tyskland. Noget andet er, at jeg havde været jorden rundt et par gange, hvis jeg blot havde været på halvdelen af de ture som »Frem« i årenes løb har lovet os!

— Nå, men tilbage til Valby fælle. Du blev holdets anfører, men afsagde på et vist tidspunkt dette hverv, hvorfor det?

— For at sige det ærligt, jeg syntes ikke at jeg magtede det, jeg kunne mærke det på spillerne, og selvfølgelig indvirkede det også på min beslutning, at jeg alvorligt overvejede at holde op — og så kom min sygdom ...

— Ja, du blev syg, Bent, hvad fejlede du?

— Det var en hjernerystelse. I efterårskampen mod AGF fik jeg et af Pers hårde (!) udspark i hovedet. I begyndelsen mærkede jeg intet, men efter et par dages forløb fik jeg en dundrende hovedpine, og så var jeg klar over, at den var gal. Nu vi endelig taler om det, så skal det heller ikke skjules, at nerverne spillede lidt ind. Forstår du, min tid som 1. holds spiller har ligget i de fleste af »Frem«s trængselsår, hvor vi i mange af vore kampe havde nedrykningsspøgelset hængende over vore hoveder — altid med ryggen mod muren — og dette i forbindelse med den omstændighed, at jeg var holdets anfører gav faktisk lidt af et nervepres. Og det gav altså et samlet hospitalsophold på 5 uger med efterfølgende rekreation på »Mikkelsborg«, men allerede på det tidspunkt havde jeg afskrevet alt hvad der hed fodbold.

— Sådan fuldstændig?

— Ja, men jeg kom sådan set for skade at fortælle 1. reservelægen på hospitalet om min beslutning, men han så blot på mig og sagde: »Gu' ska' De spille fodbold!« og derved blev det. På »Mikkelsborg« begyndte jeg træningen. Det var ganske vist blevet mig forbudt at løbetræne af lægerne, men kan jeg ikke løbe så kan jeg i hvert fald gå, tænkte jeg, og så travede jeg trøstigt mindst 20 km om dagen! Og da jeg så endelig kom hjem så gav jeg den en ekstra »tand«, og skønt jeg var nogle uger bagefter i den daglige træning, så kom jeg alligevel med i den første træningskamp imod AB.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Her var min modstander en anden rekonvalescent, nemlig *Ove Beck* — det blev gulsot mod hjernerystelse — og da sidstnævnte klarede sig helt godt i den duel, fik jeg blod på tanden, og siden er det jo gået ret godt. Må jeg i den forbindelse gerne have lov til at sige, at vigtigst for mit private »come back« var mine holdkammeraters enestående modtagelse af mig — jeg følte, at de ville have mig igen. Tak gutter!

— Og det gav dig altså reservetjansen mod Rusland, men hånden på hjertet, Bent, følte du dig forbigået ved ikke at komme til at spille?

— Helt ærligt, nej, jeg havde overhovedet intet ventet, heller ikke en reservetjans, og så gjorde *Brøgger* det forøvrigt ganske udmærket. Noget andet er, at jeg selvfølgelig gerne ville have været med, netop russernes spillestil passer mit eget spil glimrende. For på trods af den kendsgerning, at russerne vandt med 5—1, så syntes jeg, at de var uhyre ineffektive, de burde have vundet 10—1, men jeg skal være den første til at anerkende deres fabelagtige positionsspil.

— Hvilket betog dig mest i Rusland?

— Af positiv eller negativ art?

— Først det positive!

— Jeg blev meget imponeret af Moskvas undergrundsbane, den kan overhovedet ikke beskrives. Forøvrigt var den bygget af tyske krigsfanger. Jeg havde ligeledes den glæde, at DBU på min 32-årige fødselsdag den 24. maj i Moskva fejrede mig ved en lille uformel festlighed og gav mig et meget smukt keramikfad med DBU's mærke på.

— Og så det negative?

— Negativt lyder måske så voldsomt, men det var lidt skuffende at se at levestandarden i Rusland var så ringe, som tilfældet var. Alt var fantastisk dyrt og det prægede den jævne russer i hans hverdag. Man kan selvfølgelig skyde det hele ind under, at de har en anden mentalitet, men let til smil det havde de ikke — og de havde så sandelig heller ikke noget at smile af.

— Vi var bl. a. i operaen og høre »Carmen«, og det forundrede os alle at se den måde de var klædt på, det virkede som om de kun købte tøj een gang i deres liv, enten hang det og daskede på dem eller også så det ud som om det var taget på med skohorn, der var ikke en smule individualistisk smag og næsten alle bar de den kedelige grå folkeskjorte, som vel nær-

mest kan sammenlignes med vor egen soldaterskjorte. Og alle disse smil-løse ansigter, nej, man skal til udlandet for at finde ud af hvor godt vi har det i gamle Danmark!

— Og et samvittighedsspørgsmål, hvilke veje vil du vise dansk fodbold fremover?

— For at sige det rent ud, giv os penge for træne og spille! Så skal du se resultater. For vi kan lige så godt se i øjnene, at hvis vi fortsætter i den gamle gænge, så vil dansk fodbold internationalt set sakke mere og mere agterud. Begynd f. eks. med at give os penge for tabt arbejdsfortjeneste, så vi kan tillade os at tage fri fra vort arbejde, og vi kan træne mens det endnu er lyst. Vor turnering ligger jo så tosset, at vi holder op med at spille i den tid det er mest lyst. Tag nu et frisk eksempel som pokalfinalen, vi har travlt på arbejdet i den tid, og jeg mødte lørdag allerede kl. 6,30 og kun få minutter før kl. 2 kunne jeg tillade mig at gå. Så i hast hjem og spise lidt, gøres i stand, og fuld fart på ud til »Parken«, tror du man kan yde sit bedste på sådan en forceret dag? Og de dyre middage efter kampene — stryg dem. Giv os i stedet pengene, så vi kan gå med vore koner i teatret eller vi kan købe noget til ungerne. Jeg tror, at DBU en dag vil sande mine ord og må bide i det sure æble.

— Men hvordan med forholdet til den store ulønnede lederstab, jeg mener ...

— Ja, ja, jeg ved hvor du vil hen, men selvfølgelig må man finde en løsning, således at de også får noget ud af deres indsats, men lederne i toppen af dansk fodbold er i hvert fald *ikke* at beklage, se blot på Ruslands-turen, vi var 15 spillere og ikke mindre end 9 ledere, ja, alle de kønne ord om »vi sidste amatører«.

— Og til slut, Bent, hvornår holder du op?

— Jeg havde faktisk lovet Adda at holde op ved denne sæsons afslutning, men lysten, ja, den er større end nogensinde, så jeg kommer igen!

Bjørk—.

Et værelse

Til en af vore unge spillere søger vi et møbleret værelse. Helst beliggende i nærheden af vore baner. Besked modtages gerne på medlemsbladets redaktion. — Tlf. Eva 715.

FREM^S SPILLEDragt

faas i klubben eller i

Klubbens Leverandør

Sportsmagasinet
F.I.B.

Amagertorv 11

Ctr. 689

Ctr. 14758